

— Рокфелера ли? — учуди се морякътъ. — Та азъ съ него лично съмъ разговарялъ. Бѣше въ Нью-Йоркъ. Е, разговорътъ ни, знаешъ, не бѣше нѣщо особено — само нѣколко любезности. Снемаха багажитѣ и азъ долу трѣбваше да следя да не се изгуби нѣщо. Тамъ гангстери има дори и между пристанищнитѣ носачи. А долу стои автомобилътъ на Рокфелеръ. Старата газова лампа чака нѣкаква голѣма консулка отъ Европа. Случи се, тъкмо предъ него заставахъ. А той ме бутна съ бастуна по гърба и ми каза: „Идиотъ, махни се!“ Та... знаемъ се.

Нѣкой може да се усъмни въ истинността на тази негова история. Но не я ли потвърждава това, че тукъ, въ Бургасъ, той презъ декемврий постъпи на работа тъкмо въ фабриката на сѣщия този господинъ?

Има съръ Джонъ Дависонъ Рокфелеръ осемдесетъ подобни, и двойно, и десеторно по-голѣми фабрики изъ цѣлия свѣтъ. Реши ли да отвори нова фабрика, следъ три дни е съставена точна калкулация на пазара, на шестия день е получена концеси, на деветия день заминава специаленъ параходъ и носи стѣклата, рамкитѣ, вратитѣ, машинитѣ, цистернитѣ, контролнитѣ часовници, пишещитѣ машини, вагонеткитѣ, лампитѣ, техническия директоръ — всичко нагласено едно за друго. Не мине месецъ-два, и по шосето на оная страна минаватъ тъмнокожи, жълти или бѣли жители и като бургазлитѣ, си изкривяватъ врата, за да се чудятъ на тия пусти американци.

Оня день си замина мистеръ Алень, международенъ инспекторъ на предприятията на съръ Рокфелеръ. Стои веднажъ мистеръ Алень предъ бившия морякъ, гледа го въ ржцетѣ и казва: